

РЕШЕНИЕ

№ 22562

гр. София, 06.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 07.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **6225** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от АПК.

Образувано е по жалба на „Ес Ви Ес“ АД, представлявано от С. Ч. срещу мълчалив отказ на изпълнителния директор на НАП, с който е оставено без уважение искането на дружеството, обективизирано в заявление с вх. № М-26-Е-527/23.04.2024 г. за заплащане на законна лихва във връзка с недължимо платената държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ, като се излагат подробни мотиви за дължимостта на претендираната законна лихва.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В., която поддържа жалбата и моли съда да постанови решение, с което да отмени мълчаливия отказ на изпълнителния директор на НАП и да върне преписката на органа за ново произнасяне. Претендира присъждане на направените пред инстанцията съдебни разноски.

Ответникът – Изпълнителният директор на Националната агенция по приходите се представлява от юрк. С., който оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да постанови решение, с което да я отхвърли. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В писмено становище излага подробните си съображения за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 000030-6267/02.08.2023 година на изпълнителния директор на НАП за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 от АПК по влязло в сила съдебно решение, е било уважено искане на „Ес Ви Ес“ АД с вх. № 26-Е-306/07.04.2022 г. за възстановяване на сумата в размер на 100000 лева, представляваща недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ /л.79/.

Във връзка с това решение, което не се спори от страните, че е влязло в сила и че сумата от 100000 лв. е възстановена на 31.08.2023 г., жалбоподателят е подал заявление с вх. № М-26-Е-527/23.04.2024 г. до изпълнителния директор на НАП, с което е поискало изплащане на законната лихва за забава от датата, на която сумата е била внесена въз основа на акт на орган по приходите до датата на нейното възстановяване.

В законоустановения срок за произнасяне административният орган не се е произнесъл.

Предвид така установената фактическа обстановка, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване акт, и в срока за това. Непроизнасянето на административния орган в срок представлява мълчалив отказ по смисъла на чл. 58 от АПК да се издаде акта. Жалбата е депозирана в срока по чл. 149, ал. 2 от АПК, тъй като заявление вх. № М-26-Е-527 е подадено на 23.04.2024 г., срокът за произнасяне на административния орган е 30 дневен, като е изтекъл на 23.05.2024 г., а жалбата срещу мълчаливия отказ на ИД на НАП е подадена на 06.06.2024 г.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Настоящият съдебен състав намира, че именно изпълнителният директор на НАП е компетентен да се произнесе по така направеното искане за изплащане на лихва по недължимо платената такса. В чл. 17 от ЗХ са уредени функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП, който съгласно чл. 16 от ЗХ осъществява държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарта дейности. Според чл. 17, ал. 1, т. 16 от ЗХ изпълнителният директор на НАП осъществява и други правомощия, освен посочените в т. 1-15, в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото следва да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно, изпълнителният директор на НАП, е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

Предвид обстоятелството, че в случая се оспорва мълчалив отказ на административния орган, то спорът се свежда до правилното прилагане на материалния закон, т. е били ли са налице основанията да се откаже издаването на искания административен акт. Разрешаването на този спор налага да се даде отговор на въпроса относно дължимостта на лихви от административния орган при възстановяване на недължимо платени суми от организатор на хазартни игри и

приложимия правен ред за това.

Претенцията на жалбоподателя за заплащане на лихви произтича от възстановяване на недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ с решение № 000030-6267/02.08.2023 г. на изпълнителния директор на НАП.

Разпоредбата на чл. 92, ал. 4 от ЗХ регламентира, че недължимо платени или събрани суми по ал. 1-3 (такси по чл. 30, ал. 3 и ал. 4 от ЗХ, годишни такси за социално отговорно поведение, глоби и лихви) и подлежащи на възстановяване се прихващат или възстановяват по реда на ДОПК. Следователно, редът по ДОПК не е приложим към таксите по чл. 30, ал. 5 и ал. 6 от ЗХ, тъй като същите не са посочени в цитираната разпоредба, а разширително тълкуване в този смисъл е недопустим. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, изтъкнато в писмени бележки от ответника, че при и по повод дейността си по надзор на хазарта, изпълнителният директор не действа като орган по приходите, така както е предвидено в нормата на чл. 129 от ДОПК. Също така производството по чл. 129 от ДОПК приключва с акт за възстановяване и прихващане, а в случая възстановяването на недължимо платената такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ е извършено въз основа на решение на изпълнителния директор на НАП, в качеството му на орган по надзор на хазарта.

По отношение на доводи изложени в жалбата за евентуално прилагане на нормата на чл. 84 от Закона за задълженията и договорите, на основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА, настоящият съдебен състав намира следното:

Лихвата по своята същност е обезщетение за вредата, произтичаща от забавеното изпълнение на задължение, имащо за предмет определена сума пари, затова тя се дължи само когато има изрична правна норма относно нейната дължимост или има особено искане от страна на кредитора за нейното заплащане.

От страна на административния орган не са представени доказателства, искането за заплащане на лихва да е направено от жалбоподателя преди постановяване на решение № 000030-6267/02.08.2023 г. на изпълнителния директор на НАП за възстановяване на недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. С оглед на това и изложените мотиви за недопустимост на искането за заплащане на лихва, с оглед влязлото в сила решение № 000030-6267/02.08.2023 г. на изпълнителния директор на НАП и липсата на искане за допълване на неговия диспозитив са ирелевантни към настоящото производство.

В случая, искането за заплащане на лихви е направено със заявление вх. № М-26-Е-527/23.04.2024 г., поради което административният орган дължи изрично произнасяне по него, като с оглед неприложимостта на реда по ДОПК, на основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА, следва да се произнесе по дължимостта на лихва съгласно общото правило на чл. 84 от ЗЗД. Това налага уважаване на жалбата и отмяна на оспореното решение, като преписката следва да се върне на изпълнителния директор на НАП за ново произнасяне съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на оспорващия се дължат разноски, които в случая са в поискан размер от 3290 лева, както следва: 3240 лева – заплатено адвокатско възнаграждение (видно от приложена фактура и преводно нареждане) и 50 лева държавна такса, съобразно депозиран списък с разноски. Предвид направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар от страна на ответника, съда счита същото за основателно предвид ниската правна сложност на делото, поради което същия следва да бъде редуциран до предвидения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения размер, а именно – 1000 лева.

Предвид изложено и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите да се произнесе по заявление с вх. № М-26-Е-527/23.04.2024 г. за заплащане на лихви от възстановяване на недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ с решение № 000030-6267/02.08.2023 г. на изпълнителния директор на НАП.

ВРЪЩА преписката на изпълнителния директор на НАП за ново произнасяне по искане вх. № М-26-Е-527/23.04.2024 г., депозирано от „Ес Ви Ес“ АД съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „Ес Ви Ес“ АД, ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 1050 (хиляда и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: